

Concordança

Amb el verb *ésser* i adjectius com *necessari*, *important*, *convenient*, *interessant*, *oportú*, *adequat*, etc., formem frases verbals com *ésser necessari*, *ésser important*, *ésser convenient*, etc., que usem o podem usar amb el mateix valor que els verbs *necessitar* o *caldre*, *importar*, *convenir*, *interessar* i *escaure*. Encara que algunes d'aquestes locucions no sempre es consideren recomanables, el fet és que podem dir, amb un valor idèntic o anàleg, *Importa que vingui*, i *És important que vinguis*, *Convé que ho sàpiguen* i *És convenient que ho sàpiguen*, *Escau que es faci* i *És oportú que es faci*. No sempre, però, el subjecte d'aquestes oracions és una oració subordinada introduïda per la conjunció *que*. Molt sovint, aquest subjecte és un nom o un grup nominal que pot revestir una gran complexitat. Aleshores, si en lloc de formar l'oració amb els verbs *caldre*, *convenir*, *importar*, etc., es forma amb les frases verbals més o menys equivalents, l'adjectiu que en constitueix una part ha de concordar en gènere (i també, és clar, en nombre) amb el subjecte.

I posem en relleu la necessària concordança de gènere perquè és la que algunes vegades es deixa de tenir en compte. Acabem de llegir, per exemple, «la sectorialització de la història com a mètode de recerca és necessari», en floc, és clar, de ... *és necessària*. Anàlogament, diríem *La intervenció del president de la comissió no fou gens oportuna*, *La publicació d'un text escrit en circumstàncies molt diverses de les actuals no és adequada*. Naturalment, com més complex és el grup nominal que fa de subjecte i, per tant, més allunyat resulta el nom que en constitueix el nucli de la frase verbal, més propici és que es deixi l'adjectiu sense concordar-hi. Notem que el complement d'aquest nom que fa de subjecte pot ésser fins i tot una oració relativa (adjectiva, és clar): *La col·laboració que es va oferir a sol·licitar el delegat de la federació no és pas necessària*. La diferència entre aquesta construcció i una altra com és ara *És necessari que la seva col·laboració sigui efectiva* és ben evident: en la primera, el grup nominal *la col·laboració*, amb tants de complements com escaigui d'acumular-hi, és el subjecte de la proposició que ha de concordar amb l'adjectiu; en canvi, en la segona, el subjecte és l'oració subordinada *que la seva col·laboració sigui efectiva*.